

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2805/2020
24.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Десимир Караматраковић адвокат из ..., против туженог „Artiv mobility services“ ДОО из Новог Сада, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4275/19 од 25.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4275/19 од 25.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4275/19 од 25.06.2020. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1684/18 од 18.09.2019. године, којом је одбијен тужбени захтев за поништај као незаконитог решења туженог број .. од 12.06.2017. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .. од 27.04.2017. године (став први изреке), одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе на исплату накнаде штете у виду изгубљене зараде у периоду од 12.06.2017. године до 08.02.2018. године у укупном износу од 819.788,14 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе почев од означених датума па до исплате (став други изреке), одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе на уплату припадајућих доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 12.06.2017. године до 08.02.2018. године (став трећи изреке), одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му, уместо враћања на рад, на име накнаде штете исплати шест месечних зарада у укупном износу од 618.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате (став четврти изреке) и обавезан тужилац да на име накнаде трошкова поступка исплати туженом износ од 135.400,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате (став пети изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни релативно битних повреда одредаба парничног поступка учињених у другостепеном поступку које се наводе у ревизији.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је радио код туженог од 28.11.2016. године, по уговору о раду на одређено време, а од 27.04.2017. године по уговору о раду на неодређено време. Уговором о раду предвиђено је да послодавац може раскинути радни однос због повреде радне обавезе од стране запосленог или непоштовања радне дисциплине предвиђене Правилником о раду или Законом о раду (члан 18. став 4). Тужиоцу је уговор о раду отказан решењем од 12.06.2017. године због непоштовања радне дисциплине, применом члана 42. став 3. тачка 5. Правилника о раду туженог којим је предвиђено да се повредом радне дисциплине сматра лоше и/или непримерено понашање према клијентима, другим запосленима или представницима послодавца. Пре доношења означеног решења тужиоцу је уручено упозорење о разлозима за отказ уговора о раду на које се он писмено изјаснио. Уговор о раду отказан је зато што је тужилац 10.05.2017. године, у присуству више лица, запосленом ББ претећим тоном упутио речи: „ББ, ако ми само још једну реч будеш рекао видећеш како ћеш проћи, имаћеш посла самном“. Истог дана тужилац је са свог службеног мејла упутио ББ и већем броју других запослених, као и лицима која нису запослена код туженог, мејл сачињен на енглеском језику у којем се ББ обратио непримереним речима. Убрзо након тога тужилац је, на захтев послодавца, предао свој лаптоп и обавио разговор са менаџером туженог за људске ресурсе, сложивши се да мејл, који је саставио због исказаног непоштовања према њему, садржи непримерене речи. У претходном периоду од нешто дуже од месец дана вођена је преписка између тужиоца и ББ, у којој је тужилац указивао на проблеме уочене у раду туженог и поводом тога му указивано на одређена правила у раду којих би требало да се придржава у таквим ситуацијама. У налазу вештака достављеном уз тужбу (члан 261. став 1. ЗПП) са закључком да тужилац у време када је предузимао радње на основу којих му је дат отказ уговора о раду, због акутне реакције на стрес, није могао схватити значај својих поступка и њима управљати, приказана је и структура тужиочеве личности. Тужилац је описан као ригидна, хиперсензитивна и ситничава особа којој недостаје флексибилност и која до једне границе трпи фрустрацију, а када се та граница пређе бурно реагује испољавајући неконтролисану и бескорисну, у овом случају вербалну агресију.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Правилником о раду туженог предвиђено је да лоше и/или

непримерено понашање према клијентима, другим запосленима или представницима послодавца представља повреду радне дисциплине.

У конкретном случају, понашање тужиоца према другом запосленом је непримерено и представља повреду радне дисциплине предвиђену општим актом туженог, због којег тужилац више не може да настави са радом код послодавца. Тужилац ослобођење од одговорности за повреду радне дисциплине тражи у свом психичком стању, које је у налазу вештака оквалификовано као акутна реакција на стрес, и у којем он није могао схватити значај поступака које је предузео и њима управљати. Међутим, код повреде радне дисциплине не утврђује се кривица запосленог, у смислу његовог психичког односа према предузетој радњи, већ је довољна свест о недисциплини. У време када је тужилац, прво усмено а затим и писмено - мејлом упутио непримерене речи другом запосленом постојала је свест о повреди радне дисциплине из општег акта туженог. На постојање такве свести код тужиоца о непримереном понашању сведочи и разговор који је он, кратко време по упућивању мејла, обавио са менаџером туженог за људске ресурсе и у том разговору се сложио да су речи које је користио у својој преписци са другим запосленим биле непримерене.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, због чега је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић